

Inauguració de la Sala sud-americana La Reja, Argentina. 7 de maig de 2005

Benvolguts amics,

Donem gràcies pel suport que hem rebut de milers de persones a Amèrica del Sud. Els seus noms apareixen gravats en les xapes d'acer d'aquella gran estela.

Donem gràcies al treball d'obrers, dissenyadors, arquitectes i constructors.

Donem gràcies als qui ens acompanyen en aquesta celebració.

...I donem gràcies perquè podem inaugurar aquest lloc obert a la reflexió personal, a l'estudi i a l'intercanvi.

En aquests moments no hem d'oblidar altres punts de trobada que s'estan demarcant i multiplicant en els cinc continents. En molts d'ells, a nombroses sales i saletes, en diferents parts del món, s'escolta i es veu el que diem i fem avui aquí perquè, ho sabem bé, les paraules i les imatges roden des d'aquests espais inspiradors als espais virtuals i des d'allà ressonen en els espais de l'espera.

Molts de nosaltres, emplaçats en diferents llocs, estem alegres amb aquesta celebració. Estem alegres perquè no hem d'agrair res ni als governs, ni a les empreses, ni als poderosos, ni als mitjans de difusió. Tot s'ha construït aquí i en diferents parts del món gràcies als esforços del Moviment Humanista i d'un conjunt de persones que, sense especulacions ni càlculs, ha donat suport al desenvolupament del nostre Missatge.

Per tant, és oportú agrair ara a aquest gran Moviment esmentant els seus ideals i propostes fonamentals que es formalitzen en els sis punts següents: "En primer lloc, propicia la ubicació de l'ésser humà com a valor i preocupació central, de manera que res no estigui per sobre de l'ésser humà, ni cap ésser humà no estigui per sobre d'un altre. En segon lloc, afirma la igualtat de totes les persones i treballa per la superació de la simple formalitat d'iguals drets davant de la llei i avança cap a un món d'iguals oportunitats per a tothom. En tercer lloc, reconeix la diversitat personal i cultural, afirma les característiques pròpies de cada poble i condemna tota discriminació que es realitzi per raó de diferències econòmiques, racials, ètniques i culturals. En quart lloc, afavoreix tota tendència al desenvolupament del coneixement per sobre de les limitacions imposades al pensament per prejudicis acceptats com a veritats absolutes o immutables. En cinquè lloc, afirma la llibertat d'idees i creences i, en sisè lloc, repudia no només les formes de la violència física sinó totes les altres formes de violència econòmica, racial, sexual, religiosa, moral i psicològica, com casos quotidians arrelats a totes les regions del món."

Aquests sis punts de l'Humanisme constitueixen per a nosaltres, missatgers d'un nou esperit, la base de la nostra doctrina social i del nostre compromís d'acció en el món.

Tanmateix, és en el tracte diari amb les persones concretes i és davant de les angoixes de la pròpia consciència quan un es pregunta per la direcció que ha de donar al seu comportament i a la seva vida.

Com pot decidir una persona la direcció de la seva vida si és molt lluny de tenir el control de la seva situació diària? Com pot una persona decidir lliurement pel sentit de la seva vida estant sotmès a les necessitats que s'imposen des del seu propi cos? Com pot decidir

lliurement encadenat com està a un sistema d'urgències econòmiques, a un sistema de relacions de família, de treball i d'amistat que de vegades es converteix en un sistema de desocupació i desesperació, de solitud, de desempament, de fracàs de les esperances? Com pot decidir lliurement basant-se en una informació manipulada i en una exaltació mediàtica d'antivalors capaç de mostrar com a màxim model de comportament el poderós que exhibeix impúdicament la violència, l'amenaça, l'abús, l'arbitrarietat i la desraó? Pot decidir lliurement si els rectors morals de les grans religions justifiquen o queden silenciosos davant dels genocidis, les guerres santes, les guerres defensives o les guerres preventives?

Perquè l'atmosfera social està enverinada de crueltat, les nostres relacions personals es fan cada dia més cruels i el tracte que es dona un a si mateix és també cada vegada més cruel.

Les grans pors de l'ésser humà impedeixen donar a la vida una direcció volguda i amb significat. Els temors a la pobresa, a la solitud, a la malaltia i a la mort es conjuguen i enforteixen en la societat, en els grups humans i en els individus...

Però malgrat tot... malgrat tot... malgrat aquest desgraciat tancament, alguna cosa lleu com un so llunyà, alguna cosa lleu com una brisa a l'albada, una cosa que comença suaument, s'obre pas en l'interior de l'ésser humà...

Per què, ànima meva, aquesta esperança? Per què aquesta esperança que des de les hores més fosques del meu infortuni, s'obre pas lluminosament?

.....

Com avui som en una celebració (i en algunes celebracions la gent intercanvia presents), voldria fer-te un regal que, per cert, tu veuràs si mereix ser acceptat. Es tracta, en realitat, de la recomanació més fàcil i pràctica que soc capaç d'oferir. És gairebé una recepta de cuina, però confio que aniràs més enllà del que assenyalin les paraules...

En algun moment del dia o de la nit, aspira una glopada d'aire i imagina que portes aquest aire al teu cor. Llavors, demana amb força per tu i pels teus éssers més estimats. Demana amb força per allunyar-te de tot allò que et porta contradicció; demana perquè la teva vida tingui unitat. No destinis gaire temps a aquesta breu oració, a aquesta breu petició, perquè n'hi haurà prou que interrompis un instant el que va succeint en la teva vida perquè en el contacte amb el teu interior s'aclareixin els teus sentiments i les teves idees.

Allunyar la contradicció és el mateix que superar l'odi, el ressentiment, el desig de revenja. Allunyar la contradicció és conrear el desig de reconciliació amb altres i amb un mateix. Allunyar la contradicció és perdonar i reparar dues vegades cada mal que s'hagi infligit a altres.

Aquesta és l'actitud que correspon conrear. Llavors, a mesura que passi el temps comprendràs que el més important és aconseguir una vida d'unitat interna que fructificarà quan el que pensis, sentis i facis vagi en la mateixa direcció. La vida creix per la seva unitat interna i es desintegra per la contradicció. I ocorre que el que fas no queda solament en tu sinó que arriba als altres. Per tant, quan ajudes a altres a superar el dolor i el sofriment fas créixer la teva vida i aportes al món. Inversament, quan augmentes el sofriment d'altres, desintegres la teva vida i enverines el món. I a qui has d'ajudar? Primerament, als qui són més propers, però la teva acció no s'hi detindrà.

Amb aquesta "recepta" no acaba l'aprenentatge sinó que comença. En aquesta "recepta" es diu que cal demanar, però a qui es demana? Segons el que creguis serà al teu déu intern, o al teu guia o a una imatge inspiradora i reconfortant. Finalment, si no tens a qui demanar

tampoc no tindràs a qui donar i llavors el meu regal no mereixerà ser acceptat.

Més endavant podràs considerar el que explica el Missatge en el seu Llibre, en el seu Camí i en la seva Experiència. I també comptaràs amb veritables companys que puguin emprendre amb tu una vida nova.

En aquesta simple petició hi ha també una meditació que s'orienta cap a la pròpia vida. I aquesta petició i aquesta meditació aniran cobrant força per transformar les situacions quotidianes.

Avançant d'aquesta manera, potser un dia captis un senyal. Un senyal que es presenta de vegades amb errors i de vegades amb certeses. Un senyal que s'insinua amb molta suavitat, però que en comptats moments de la vida irromp com un foc sagrat i dona lloc a l'embadaliment dels enamorats, a la inspiració dels artistes i a l'èxtasi dels místics. Perquè, és convenient dir-ho, tant les religions com les obres d'art i les grans inspiracions de la vida surten d'allà, de les diferents traduccions d'aquest senyal i no hi ha per què creure que aquestes traduccions representin fidelment el món que tradueixen. Aquest senyal en la teva consciència és la traducció en imatges d'allò que no té imatges, és el contacte amb el Profund de la ment humana, una profunditat insondable en la qual l'espai és infinit i el temps etern.

En alguns moments de la història, s'aixeca un clam, una petició punyent dels individus i els pobles. Llavors, des del Profund arriba un senyal. Tant de bo aquest senyal sigui traduït amb bondat en els temps que corren, sigui traduït per superar el dolor i el sofriment. Perquè darrere d'aquest senyal estan bufant els vents del gran canvi.

Quan fa molts anys anunciàvem la caiguda d'un sistema, molts es burlaven del que per a ells era impossible. Mig món, mig sistema suposadament monolític, es va esfondrar.

Però aquell món que va caure ho va fer sense violència i va mostrar les coses bones que hi havia en la gent. És més, abans de desaparèixer des d'aquell món es va propiciar el desarmament i es va començar a treballar seriosament per la pau. I no hi va haver cap Apocalipsi. A mig planeta es va esfondrar el sistema i a part de les penúries econòmiques i la reorganització de les estructures que van patir les poblacions, no hi va haver tragèdies, ni persecucions, ni genocidis. Com succeirà la caiguda en l'altra meitat del món? Que la resposta al clam dels pobles sigui traduïda amb bondat, sigui traduïda en la direcció de superar el dolor i el sofriment.

Com a éssers humans no som aliens al destí del món. Orientem la nostra vida en direcció a la unitat interna, orientem la nostra vida en direcció a la superació de les contradiccions, orientem la nostra vida cap a la superació del dolor i el sofriment en nosaltres, en el nostre proïsme i allà on puguem actuar.

Que la nostra vida creixi superant la contradicció i el sofriment. Que la nostra vida avanci fent avançar els altres.

Aquest dia de celebració voldria donar una salutació molt afectuosa a tots els que són aquí presents i també a aquells que, estant molt allunyats en l'espai, es troben comunicats amb nosaltres.